

ki se ni ustavljal, ko so ga v smrt obsodili, mu nakladali težki križ in ga neusmiljeno pribijali nanj, ta neskončno krotki Jezus ni mogel mirno gledati oskrunjevalcev svetega templja. Ni mu bila zadosti rezka svarilna beseda: „Hiša mojega Očeta je hiša molitve, vi pa ste jo storili jamo razbojnikov!“ marveč — česar ni storil nikdar v svojem življenju — s tepežnico, iz vrvi spleteno, jih je nagnal iz svetišča Gospodovega!

Strašnejšega svarila bi tudi sveto pismo ne moglo povedati onim brezbožnežem, ki se celo v cerkvi — vpricho neskončno svetega Boga, vpricho nebeških množic — ne znajo ali nočejo lepo in dostojno vesti!

Natančnejše navodilo, kako se je treba vesti v cerkvi, ti podaja knjižica „Spodobno vedenje v cerkvi“. Le pridno jo prebiraj in se zvesto ravnaj po njenih naukih!

Za veliki petek.

Iz starodavnih časov se pripoveduje to-le: Hudodelnik je bil obsojen v smrt; divje zveri naj bi ga raztrgale. Že se je na morišču — v gledališču — nabralo tisoče ljudi; tudi kralj je prišel. Zdaj privedejo ubogega grešnika; ves se trese v smrtnem strahu; zakaj kmalu kmalu ga bodo divje zveri raztrgale z ostrimi kremplji in razmesarile z nabrušenimi zobmi. Že je zabučal trombe glas, znamenje, da se ima pričeti grozoviti prizor. Vrata zverinjaka se odpro, vse je tiho, vseh oči so obrnjene proti zverinjaku, vse čaka, kdaj plane kruta zverinjad na ubogo žrtev. Toda — kaj se je zgodilo? Kaj pomeni to strmenje osuple množice? — Mesto divje zveri priskaklja belo jagnjiče in se dobrika obsojencu. Okrog vrata ima privezan trak in na traku napis: „Kralj te je pomilostil.“ Ubogi grešnik skoro ne more verjeti svojim očem. „Ali je mogoče?“ vzklikne, „torej mi ni treba umreti? Torej pomiloščen?“ Potlej pade na kolena in nepopisno hvaležen povzdigne oči in

roke proti kralju in zakliče: „Hvala ti, preblagi knez, tisočera hvala! Nikdar ne pozabim tvoje milosti!“

Mladi čitatelj, ali si že opazil, da ta dogodba govori o nas? Vsi — z Adamom na čelu — smo zaslužili smrt, pa ne take, da bi nas raztrgale navadne zveri, to bi bila še sreča, prestalo bi se kar nagloma. Ne, zaslužili smo večno smrt; hudobni duhovi nas bi bili zgrabili in terali v peklenko brezno ter nas ne izpustili nikdar več! Toda — „glejte Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta!“ Jezus Kristus je šel na goro Kalvarijo — božje Jagnje nas je rešilo, ž njegovo rešnjo krvjo je zapisano: Pomiloščeni! rešeni!

Oh, kako naj se dostojno zahvalimo za nepopisno veliko dobroto — za milost Velikega petka!?

Mlada veljaka.

I.

do ga ni poznal županovega Ivana? In če ga nisi poznal, videl si ga lahko vsako nedeljo pred altarjem v rdečem krilcu in v beli srajčki. Bil je cerkveni strežnik. Učne glave je bil in vsako stvar si je dobro zapomnil, posebno vse ono, kar je bilo zanj.

Bilo je pozno jeseni — ali pa kar naravnost recimo, zgodaj po zimi — ko pride, k županovim brkast, rejen mož in postavi močno okovano palico zakrivljenko v kot in naroči pol litra vina. Na županovi hiši namreč visi tudi smrkov šop v znamenje, da točijo oče župan vino. Mož je bil trgovec s pitanimi prešiči, zato je izpraševal gostilničarja, pri katerih hišah bi bilo dobiti takega blaga. Par dni je hodil od hiše do hiše, preden je nakupil dovolj.

Županov Ivan ni zamudil nobene besede tujega moža, in nobena kupčija se ni sklenila brez njega.